

Respect pentru oameni și cărti

ALEXANDRU UNGUREANU (1957–2004) s-a născut la București și a urmat Facultatea de Transporturi din cadrul Politehnicii din București, dedicând mult timp și pasiunii pentru literatură. Debută la cenaclul studențesc Solaris, pe care îl și conduce în perioada 1979–1982. În acești ani scrie primele proze de anticipație, remarcate imediat pentru inventivitate.

Debută cu povestirea *Alarmă în sistemele cibernetice*, începe să scrie și să publice regulat în revistele de specialitate, câștigă numeroase premii. În 1982 se mută la Bacău, unde este repartizat după absolvirea facultății. În anul 1984 îi apare primul volum, *Marele prag*, care-l impune definitiv. Se consacră exclusiv publicistica și literaturii. În 1990 publică volumul *Artele marțiale moderne*. Povestirile lui s-au tipărit, de-a lungul anilor, în publicații precum *Știință și tehnica* sau *Almanahul Anticipația*, în antologii SF și în volume colective.

ALEXANDRU UNGUREANU

marele prag

NEMIRA

CUPRINS

CAPITOLUL I	
Scrisoare din Hipercubul 14	7
CAPITOLUL II	
Farsa.....	22
CAPITOLUL III	
Resemnată, mașina.....	40
CAPITOLUL IV	
Mașina iluziilor	52
CAPITOLUL V	
Nesfârșita mașină.....	67
CAPITOLUL VI	
Mașina de visat șerpi	94
CAPITOLUL VII	
Mașina interioară.....	108
CAPITOLUL VIII	
Parada păianjenilor	117
CAPITOLUL IX	
Labirintul timpului	127
CAPITOLUL X	
La capătul transpațiului.....	155
CAPITOLUL XI	
Ultimul mesaj	172

Coperta: Tudor POPA

Respect pentru oameni și cărti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
UNGUREANU, ALEXANDRU

Marele prag / Alexandru Ungureanu. –
București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN 978-606-579-961-5

821.135.1-31

Alexandru Ungureanu
MARELE PRAG

© Nemira, 2015

Tehnoredactor: Irina POPESCU
Lector: Anca COMAN

Tiparul executat la ARTPRINT SRL,
tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-961-5

*De multe ori, rătăcind printre angrenajele diferitelor
Mașini sau prin coridoarele timpului, am visat la planeta
aceea de dimensiuni potrivite amenajată în totalitate ca un
parc străbătut de nenumărate alei ce se strecoară pe sub ar-
cuirea copacilor. Plouă mereu acolo și asfaltul e totdeauna
ud; uneori, se pare totuși că norii încearcă să se risipă, din cer
nu mai curge apă, ci doar de pe frunze mai picură stropi,
parcă te-ai așteptă să înceapă ceva, iar aceste clipe îți strecoară
în trup fiorii plăcuți ai unei nesiguranțe lipsite de dușmanie.
Aleile trec inevitabil pe lângă lacuri ale căror unde nu sunt
tulburate de nimic, ici-colo bărci la mal visează să fie folosite,
există leagăne și mașini de agrement în perfectă stare. Și me-
reu aceeași senzație că singurătatea s-ar putea sfârși brusc, ar
putea să apară Cineva sau Ceva care să pună capăt acestui
veșnic început.*

*Încă mai sunt convins că planeta pe care îl-o descriu nu
este o simplă ficțiune; am cu ea legături informaționale sub-
tile, nu are rost să încerc și să le desluși, vreau doar să spun că*

ar fi locul de unde ar putea începe CEVA pentru mine sau chiar pentru amândoi.

Aș dori să ne întâlnim acolo cu totul întâmplător. Să schimbăm niște banalități pe o bancă adăpostită, privind asfaltul negru de umezeală al aleilor, picăturile reci răsfrân-gându-se în cercuri prin băltoace...

Dansul Smokoizilor Nemișcați se desfășoară perpendicular pe axa celei de-a patra dimensiuni, în mijlocul unui cerc aproximativ rotund de pe Marele Platou, delimitat de Tornadele Timpului. Acolo, sub lumina violetă a Soarelui Tarona, chiar lângă izvorul din care iau naștere Cerbii cei Blânzi cu Veșnicia în Oase, Smokizii Nemișcați dansează incremeniți din zori și până în noapte, dar cum timpul în spațiul înconjurător este înghețat în aceeași veșnică, nefărăsită amiază, noaptea nu mai vine, sfârșitul nu mai are loc, fetele lor albe iradiază mereu aceeași fosforescentă încărcată de sensuri profunde, indescifrabile, epuizând în ermetismul lor toate mesajele coregrafice cuprinse între primul și ultimul, căci s-a demonstrat nu de mult primordialitatea statuarului asupra cinematicului.

Capitolul I

SCRISOARE DIN HIPERCUBUL 14

Eram într-o situație dificilă. Duminică jucasem cărti cu niște tipi de la baza spațială din Hipercubul 15 și îmi terminasem contul. Ba mă pusese necuratul și perforasem o cartelă fără acoperire. Dintr-o clipă într-alta, mă puteam aștepta să fiu înămat.

Nici nu m-am mai dus pe șantier. Mi-am strâns puținile lucruri pe care le aveam și m-am hotărât să le las la Daddy Blue, patronul unui bar în care, pe cât îmi puteam aduce aminte, nu prea fusesem văzut de amici.

Daddy Blue m-a ghicit.

– Doctore, mi-a zis, și s-a făcut dor de ducă! Să-mi mănânc trabucul dacă nu cauți pe cineva care să te treacă prin transpațiu de Linia Patrulelor!

N-am înțeles niciodată de ce mă credea doctor. Dar cu transpațiu o nimerise. I-am și spus-o:

- Daddy Blue, ai nimerit spintul¹! Ia zi-mi, știi pe cineva?

- Treci pe la Moșul Gonflabil, paznicul radiofarului. Îi spui că te-am trimis eu. Dacă vă înțelegeți la preț, ești ca și scăpat. Dar trebuie să-ți treci examenul horoscopic. Altminteri nu discută.

În clipa aceea două luminițe discrete s-au aprins pe gulerul salopetei lui Daddy Blue. Mi-a mai spus:

- Ieși prin spate, repede, se pare că te caută niște tipi de la C. S.²! Ia aerojetul meu și lasă-l la Moșul Gonflabil!

Nu m-am dus direct la Moșul Gonflabil, căci n-aveam nicio cartelă chioară. Am făcut un ocol pe la Padre Iliuță ca să-l rog să mă împrumute cu vreo zece mii de unități decontizate. Pe vremea aceea, Padre Iliuță profesa la Catedra de Psihochiromanie a universității locale. Când am ajuns la el, pregătea subiectele unui examen de specialitate. Mi-am aruncat și eu o privire, să văd ce le dă la teorie. Apoi l-am luat singur.

- Dacă mă prind, îți dai seama că or să-mi facă un sondaj barosan de memorie. Știu multe nasoale. Te arzi și tu, și încă zece sub tine! Frige-mi și mie o țeapană³!

N-a avut să-mi dea decât zece mii.

Apoi Padre Iliuță m-a înjurat urât și aprig printre dinți și barbă. Înainte de a pleca, m-am mai uitat o dată peste subiecte.

¹ Probabilitate de la 1 la 10⁹.

² Controlul Spațiului.

³ o sută de mii de unități decontizate; argou.

- Mai dă cinci mii, să te-nvăț să ghicești în palmă! L-am zeflemisit și am întins-o.

Dacă-ți închipui că după aceea m-am dus glonț la Moșul Gonflabil, te înseli. Adevărul e că aşa aş fi vrut să fac, dar rațiuni înalte m-au îndemnat să risc o vizită la Universitate. După câteva bâjbâielni, i-am găsit pe studenții lui Padre Iliuță. Le-am vândut subiectele de examen cu cinci sute de unități decontizate de persoană. Speram să-mi ajungă.

Radiofarul era undeva în afara orașului. Pe Moșul Gonflabil l-am găsit trebăuind prin curtea centralei energetice. Ajutat de un robot, muta niște acumulatori cilindrici masivi. M-am apropiat de el și i-am zis:

- Eu sunt...

- Știu! m-a întrerupt. Așteaptă un pic, că nu moril!

În mine dârdâia gândul că patrulele C.S.-ului sunt pe urmele mele și mă frigeau buzele să-i zic ceva despre cilindrii lui blestemați și despre... În fine, am fost mândru de mine că nu am deschis gura. Măcar atât am învățat și eu: că pe cei care țin în mâna viața ta nu-i bine să-i superi.

Moșul Gonflabil a mai mutat ce-a mai mutat cilindrii și, când a crezut el că e destul, s-a oprit și mi-a făcut semn să-i urmez. Am intrat în clădirea radiofarului. În ecluză l-am întrebătat:

- M.G., zi-mi și mie, ce ții atât de important în cilindrii ăia, de nu poate să-i mute și robotul?

- Nimic, bătrâne, sunt goi. Îi mut ca să-mi fac gimnastica de înviorare!

Îmi venea să-l strâng de gât acolo, pe loc. Am fost laș și n-am făcut-o. Sunt sigur că n-aș mai fi putut ieși din ecluză.

Când am ajuns în sala de comandă a Generatorului de Impulsuri, a cerut confirmarea stării „N“ de la secțiunea ordinatorului de gardă. Mi-a aruncat peste umăr duios:

- Stai jos, tinerețe, c-oi fi obosit!

În clipa aceea a venit răspunsul sec al ordinatorului:

- E-n regulă, M.G.! Ai o prezență străină în stație. Știi de ea?

- Bine, pace! Poți să dormi! Tu - mi se adresă din nou mie - , să știi că fără 50 000 poți s-o iei pe jos prin transpațiu!

M-am ridicat în picioare.

- Pa, înțeleptule! l-am omagiat. Dacă aș fi avut banii ăștia, nu mai veneam la tine!

Și-am dat să ies.

- Am zis eu că ai banii ăștia? Am și eu o treabă cu tine. Mi-o faci... bine! Nu...?! Ce, crezi că mă bucur la contul unui amărât ca tine?

Până la urmă ne-am înțeles. Moșul Gonflabil avea socotilele lui obscure, care mă aranjau. Mi-a introdus datele în calculator pentru examenul horoscopic și m-a pasat unui alt tip, un Tânăr brunet și cu mustață.

- Gaepa! s-a recomandat întinzându-mi mâna și zâmbind indiferent.

- Vântul-de-la-ora-șapte! l-am zeflemeșit.

Moșul Gonflabil a zâmbit și el. După cum se vede, toată lumea era veselă.

- Sunt convins, a accentuat el, că o să vă înțelegeți! Eu vă las acum, o să mă întorc cu rezultatele examenului horoscopic peste vreo câteva decăde.

- Parcă aveam altă cale?! a mormăit Gaepa și s-a întors spre mine. Arăta mai destins.

M-am așezat. Era bine. Nu știi de ce, dar tipul îmi inspiră încredere.

- Ia loc - mi-a arătat el un fotoliu plutitor - să-ți explic care este ecuația mișcării pe-aici.

- Uite cum stau lucrurile. Moșul Gonflabil face contrabandă cu energia cuantizabilă. Adică, e-un fel de-a zice! Contrabandistii vom fi noi. El organizează transportul și desface marfa. În caz de ceva, se obligă să finanțeze comemorări festive din cinci în cinci ani. Dacă ne facem treaba un an, avem un criojet s-o ștergem. Ce părere ai?

Ce era să mai zic?! Înghetașem, de parcă m-ar fi pus la zero absolut. Nicio moleculă nu mai mișca în mine. Doar electronii se învârteau anemic în jurul ideii nebunești la a cărei transpunere în viață mi se cerea să iau parte.

- Băi mustață, am bâiguit într-un târziu, tu știi că dacă ne prind, ne condamnă la moarte în toate existențele posibile? Mai că ta se va naște stearpă. Nici amintirea unei amintiri nu va rămâne despre noi!

- Îți garantez că pedeapsa nu e chiar aşa de greală m-a contrazis Gaepa. Dreptul la conștiința existențelor

Respect pentru oamenii care
posibile tot nu-l ai, aşa că nu-i nicio pagubă! Iar dacă pune C.S.-ul mâna pe tine, ai să ajungi să doreşti să nu te fi născut niciodată! Noi suntem nişte oameni, n-avem nimic de pierdut, ci numai de câştigat!

Avea dreptate. Chiar prea multă dreptate. Dar nu înțelegeam o chestie.

– Şi ia zi, dom'le, de unde luăm energia? În hiper-cuburile vecine cam ştiu cum stă treaba. Nu prea cred să aibă surplusuri neimpozabile.

Mi-a zâmbit din nou. Blând şi un pic trist.

– Eşti naiv! Ce, crezi că Moşul Gonflabil riscă totul numai pentru câţiva trenţi¹?! Se lucrează la scară mare. Se fură deocamdată de pe câteva planete din Hiper-cubul 9, dar nu din timpul nostru. Câteva sute de ani mai în urmă. Tipii de atunci făceau o risipă groaznică. Aveau tot felul de şmecherii pe care le puneau să ardă, auzi, simple reacţii de oxidare, aiureli cu nucleele atomilor... În fine, Moşul are oamenii lui. Au instalat peste tot colectori colapsaţi cu comandă statistică şi fură zilnic 50–60 de trenţi de planetă. Tipii nu fac decât să se ocupe de întreținerea aparaturii şi sunt pe fază când venim noi. E atât de bună afacerea, că nu se prind nici băştinaşii, nici C.S.-ul. Şi este groaznic de ieftin! Pe urmă, venim noi, fraierii, cu criojetul şi ridicăm acumulatorii de energie, ne fugărim cu C.S.-ul şi livrăm marfa. Ce zici, batem palma?

¹ Unitate de măsură a cantităţii de energie.

Parcă aveam de ales?! Că nu-mi plăcea era puțin spus. Dar am fost de acord. N-a mai trecut mult și a apărut Moşul Gonflabil radios.

– Eşti în regulă, cuceritor al spațiului și al enegiilor înalte! Toate zodiile sunt cu tine! Să fi fost mai Tânăr, te-aş fi urmat și eu, fiindcă se pare că vei aduce mult noroc celor din jurul tău! Când eram și eu ca voi, ehei...! Ați auzit de dispariția stelei CQ73 de acum cinci secole? Eu și cu Marele Gros am lucrat-o!

Eram în hambarul criojetului, făcându-i ultimele verificări. Gaepa era pilotul. Eu eram pe post de technician energetician.

– Ştii, îmi explică Gaepa, acumulatorii acestia sunt cam dubioși. N-ar fi nimic că se pierde energie și poți chiar să explodezi, dar asta mărește densitatea energetică a traectoriei parcurse și te transformă într-un câine cu tinicheaua legată de coadă. Rămâne aşa, ca un miros în urma navei, după care poți fi reperat foarte ușor ulterior. Dacă află pe unde ieșim în transpațiu, am dezintegrat nucleul fericirii!

– Fiindcă veni vorba, l-am întrerupt, pe unde ieşim în transpațiu?

– E un loc pe aici, pe-aproape, unde au amenajat şmecherii o curbură a spațiului, ce dă chiar în Hiper-cubul 9.

– Şi dacă o descoperă C.S.-ul ori de-aici, ori din partea cealaltă?

– Ei, rămâne cum am stabilit!

și adulmecă. Cred că au simțit ceva putred. Asta n-ar fi nimic, căci nici noi nu suntem proști, dar ne obligă să fim foarte atenți la mijloacele de transport folosite, ca să nu introducem nici cea mai mică perturbație istorică. Și să vezi pozna! Acum vreo câteva zile tocmai foloseam pentru traversarea unui oraș un vehicul din ăsta local, cu propulsie bazată pe mișcarea electro-nilor într-un conductor metalic și care înaintează pe două chestii, tot de metal, paralele, știi, pentru micșorarea frecării...

Izotropia ceții era deplină. Întunericul o învăluia, de parcă cineva i-ar fi înfășurat în jurul gâtului un fular umed și rece și ar fi început să-l strângă. Câinele de la colțul străzii nu o iertă nici de astă dată. Prinse să o latre, de parcă ea ar fi fost sfârșitul lumii rostogolindu-se pe lângă zidurile oamenilor. Altădată, s-ar fi oprit și ar fi aruncat în el cu tot disprețul ei aprig, dar se simțea sfârșită. Abia când toți cainii de pe o rază de cinci străzi dimprejur porniră un concert în cinstea ei, își promise, vag enervată, „că o să-l...“. Cearta cu Ștefan o epuizase. „Sunt flacăra unei lumânări arse pe altarul iubirii!“ Tot timpul se simțise enervant privită peste umăr de țiganca aceea cu zâmbet obscen și săni mari din tabloul de pe perete.

- Tu nu știi, nu înțelegi! țipase Ștef la ea. Dacă țiganca n-ar fi fost acolo, poate ar fi fost altfel!

- Ești nedrept și rău, cumplit de rău! îi spusese tristă.

- Pentru o comunicare este nevoie de doi! Ne place mai mult să monologăm în fața eternității. Ne ascultăm apoi ecoul vocii reverberat prin monitoarele tim-pului și ne umplem de prea-plinul spuselor noastre!

Scărțăitul ușii de la ieșirea din bloc o aştepta de mult. Când se întâlniră în târziul miezului acelei nopți, o mângâie duios, ca o foaie de șmirghel, pe șira spinării.

Apoi tramvaiul se ivi din ceată ca o reptilă tăcută, cu ochii fosforescenți, plecată la vânătoare de oameni, și se lăsa înghițită de el, fără să se mai uite la număr. Mergea, oricum, doar câteva stații și tramvaiul, orice hram ar fi purtat, nu avea cum s-o ducă în altă parte.

- Înțelegeți, continuă Micuțul Șef, trebuie ca drăcia să opreasă în fiecare stație, pentru mai multă autenticitate. Computerul care o dirija a simțit o patrulă a C.S.-ului undeva, pe deasupra, și atunci a oprit și a deschis ușile, pentru crearea unei aparențe de verosimilitate, dar nu i-a trecut prin circuite ideea că s-ar fi putut urca o băstinașă. Ceva mai încolo, l-am dirijat noi pe o infimă porțiune a transpațiului și ne-am trezit cu ea aici. O cheamă Ana.

Am rămas tăcuți. Gaepa se gândeau la rezolvarea problemei, iar eu îmi plângeam de milă.

- Afacerea trebuie lucrată subtil, zise Micuțul Șef. Decât să afle Moșul Gonflabil de ea, mai bine mă dau singur pe mâna C.S.-ului!

Aici i-am dat dreptate.

După mai multe ore de discuții, s-a hotărât să i se steargă din memorie episodul cu urcarea în tramvai